

LACKFI JÁNOS

Nyugtalanító és vicces

Kinek van gyermeke, annak arca
nem vész el, itt marad a földön
több alakban, sokszorozódva,
homályosodva-élesedve,
szenvedve és örülve egyre,
félve, dühödten, élve, élve,
mindig mozgásban és remélve,
tovább táncolva másik arcok
rengetegében, és a testek
mélyén a csontok csak forognak,
végzik munkájukat, az izmok
feszülnek és elernyednek,
s feltűnik egy-egy mozdulatban
az, aki többé sehol sincsen,
vagy csak egy másik létezésben,
vagy itt, csak másik rend szerint,
köztünk lévő országban, melyre
túl ritkán nyílik rá a szemünk,
ilyesmik kavarogtak bennem,
ahogy az esztergomi bazilika
esti falainak tövében jártunk
feleségemmel, lányaimmal,
a tizenhat és a háromévesssel,
összesen több mint száz esztendő
hordozva sejtjeinkben.
A gigászi oszlopok némelyikéből
kített volna egész házunk
összes fala, összezavarodtak
ott a méretek, hiszen az apró
hatalmasra növekedhetett,
ahogy a messziről könnyedén
zsebre vágható templomépület is
elérhetetlenné magasodott,
ám ha a festői megvilágítást
szolgáltató, talajba ágyazott
reflektorok egyik-másikára
léptünk, hirtelen égre szökkent,
és a kupolát verdeste hangyányi
ember-formánk, nyugtalanító
és vicces volt ennyire kétfélének
lenni, nyugtalanító ennyire
egynek és ennyire soknak,
ennyire kicsinek és nagynak,
ennyire embernek és istennek,
ennyire ilyennek és másilyennek.